

(כל הזכויות שמורות)

האכטלה תחוסר כליו בפברואר 1955, לאחר שיספק משרד העבודה 30 עד 50 אלף ימי עבודה ליום בצורת עבודות זחק וביצוע התחלתו של שלב חדש בשיכון העממי. כמו כן יש לצפות לכך ששר האוצר יסכים להעלות את שכר הדחק עד כדי כך שהפרש בינו לבין שכר העבודה הרגיל לא יעלה על 15 אחוז.

כל משפט בעד חשיבות מדינית, ישירה או עקיפה, יידחה עד סוף שנת 1955, בהתאם להוראה פנימית שהוציא מנהל בתי המשפט, השופט איזנברג, למזכירות בתי המשפט בארץ. יוצא מכלל זה: משפטו של הריב רוזנברג, אשר חקירתו המוקדמת החלה השבוע.

ראש הממשלה לא יעסוק בכך פעילות שתוגע במישרין בענייני הבחירות. אחת הסיבות להטור זה, שנעשה לפי בקשתו, היא התנגדותו להרכב גופי הבחירות ה' עליונים של מפא"י. סיבה אחרת: שרת רוצה לעסוק בענייני ראשות הממשלה עד הסוף, מבלי לבזבז זמן ומרץ על תעמולת בחירות.

ייתכן כי המאבק הפנימי במפא"י יתחולל למרות הכל: כמה מעסקני המפלגה מאמינים מסתעמולה חשאי תחת הסיסמה: "אנו רוצים בשרת ו" שרת עצמו סירב לשאת פעולה — לפחות בגלוי — עם עסקנים אלה.

לא מן הנמנע כי יחודו תקלות רבות בעבודתו של בנק ישראל, בשנה הראשונה לקיומו. אנשי בנק לאומי לישראל מצביעים על הכישלון בהטבעת המטבעות בנות מאה פרוטה, שהורחקו מן המחזור כמעט מיד לאחר הפצתן, טוענים כי זהו רק הכישלון הראשון בשורת הכישלונות שעוד יבוא, כתוצאה מחוסר הנסיון המקצועי של חלק מאנשי הבנק הממלכתי.

מקור אחר לצרות בבנק ישראל: הקושי במינוי שגרנו של דוליק הורוביץ, אשר אחד מהם צריך להיות ציוני כללי, השני מפא"י. בחירת הראשון כבר נסתתרה, אולם במפא"י עדיין נמשכת ההתרוצצות.

אם אתה אוהב ערבי רות, היכון למנה שמנה. עתון שמאלי עומד לפרסם בקרוב את פרי חקירתו של עתונאי נודע, שחקר את גזילתם של קרקעות ממסלתיים ולאומיים על ידי ראשי מוסדות הלאום. הגילויים עומדים לחולל טערה.

מאבק עז וגדול יפרוץ בין מפא"י ואנשי שורת המתנרבים. לאחר שפירסמה השורה את הדין וחשבון שלה על החשב הממלכתי, שהיווה חומר מצויין לאופוזיציה בפרוס הוויכוח על התקציב, מפא"י עלולה להגיב על פירסום הדין וחשבון על ידי האשמת כמה מאנשי השורה בפעולות חקירה בלתי חוקיות, העמדתם לדין.

סמכויות השיפוט של הרבנות בענייני אישות יוגבהו עוד יותר: בתיקי משרד המשפטים מונחת, מזה שנתיים, הצעת חוק בעניין זה, אשר תוגש לכנסת ברגע בו יעזבו הדתיים את הממשלה.

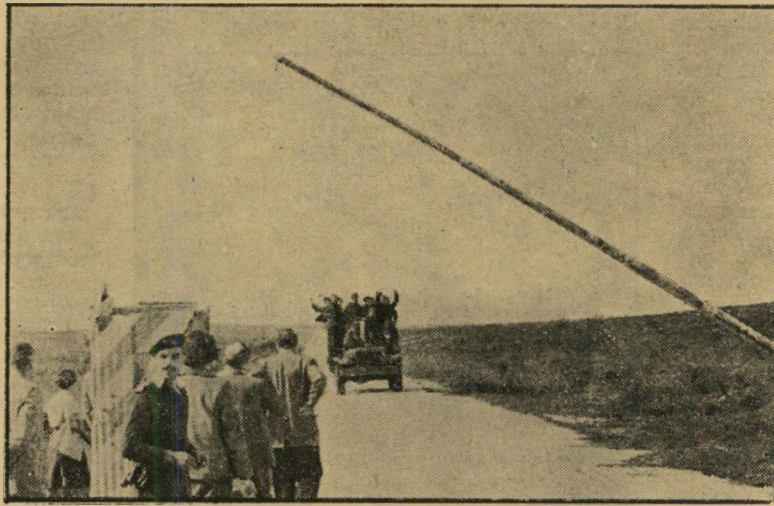
אין זה מן הנמנע שישראל רוקח יחזור להיות מועמד הצב בכחירות לעיריית תל אביב. הסיבה לכך כפולה: ראש העיר הנוכחי, חיים לבנון, לא זו בלבד שלא הצליח בתפקידו, אלא גם מצביריאותו אינו מאפשר לו להמשיך בעבודתו, והצב חוששים שרק מועמד בעל רמתו של רוקח יוכל להציל את המצב. לא יצטערו על כך: חברי מפא"י בממשלה, אשר היד החזקה של רוקח בענייני פנים היא למורת רוחם.

קרוב לוודאי שמרדכי נמיר רחה את ההצעה לעמוד בראש רשימת מפא"י בבחירות לעיריית תל אביב: נמיר מקווה להיכנס לממשלה הבאה, היות והוא אחד המועמדים לתפקיד שר העבודה, מבכר בינתיים להחזיק בידיו את מושכות הסדרות העובדים, בה הוא משמש כמזכיר כללי.

יש להניח כי המפלגות הפועליות יצאי ברשימה מאוחדת לעיריית ירושלים, אפילו אם יתחדש המשא ומתן ביניהן על רשימה כל-ארצית בבחירות לרשויות המקומיות וינתיים בכישלון.

העם חמש-חמש

הזמן הוא הנכס היקר ביותר בחיי אדם — הדבר היחיד שאין להחזירו. כל שניה חולפת היא הפסד לנצח — צעד קטן קדימה, לקראת האין. ואילו שנה שלמה — הן אדיר של מליון, 576 אלף ושמונה מאות שניות — הוא אוצר אבוד. לפי ההגיון היה סופה של שנה צריך להיות הודמנות לקינה. אם בכל זאת הפך סוף השנה הנוצרית לחג אפילו בישראל (ראו להלן) הרי היתה הסיבה

המכונית מניעה אל הגבוה אחרי השטפון

צבי שירדן ובניו — שי לשנה החדשה

נעוצה כאמונה הנצחית שהשנה האחרונה היתה כה רעה, עד כי לא יתכן שהשנה הבאה לא תהיה טובה יותר. הגווע האנושי, אופטימיסטי מטבעו, מתיחס אל עתידו כילד ה' פותח קופסה מלאת אפתעות מתוקות. לא עולה על דעתו כי העתיד הוא תוצאת העבר, וכי שום צמח לא ינבט בשנה הבאה אם לא זרעו בשנה שחלפה.

מילות ימור. כאילו להדגיש לאורחי ישראל שלא כדאי להצטער על השנה שחלפה, בא הטבע והטבע את אורי השפלה במבול פת אומי, החזיק את המדינה משך יומיים במתח גבוה של בשורות איוב. ואילו לשעות הראשונות של השנה החדשה שלחה ההשגחה העליונה, או המקרה הפוליטי העיוור, שי מלבב: עשרת הגברים האמיצים שיצאו מהכ"ל המצרי. אולם גם שמחה זו לא היתה שלמה. השבוע חרד כל המדינה שוב לגורל הע"י שור השני שנוטר בכלא המצרי: נאשמי הריי גיל. חמש-חמש הן מילות ימור. כלשון הצב

* פירושו שלשון האלחוטאים, כי עוצמת הקול וצלילות הסמיעה של האזנה הן שתי הן בדרגת חמש, שלויא הדרגה הגבוהה ביותר מתוך חמש.

ריתי. אורחי ישראל רצו להאמין שאמנם תמלא את הבטחתה.

דבר מוזר ב-40 ל"י

בערב שבת שעבר התחלק היישוב לשני מתנות. אלה שהיו להם הזמנות (במחיר של 10 ל"י לזוג ומעלה) לנשפי ראש השנה ה' נוצרי ואלה שלא היו להם הזמנות. מיעוט זה התנגד לחגיגת הטלווויזיה, ציטט את כרוז הרבנות הראשית מלפני עשרים שנה. אמר הכרוז: "חגיגת הטלווויזיה הוא דבר מוזר... למה לנו לחקות מעשי זרים ולהש" תעבד לאיזה מנהג זר... המשמש סימן ועדות לעניית הדעת, להתבוללות עיחרת...". הרוב, ששכח כי ראש השנה העברי חל בסוף הקיץ, בא' תשרי, ולא באמצע החורף, בראשון לינואר, ניסה להשתעבד למנהג. ב' בתי מלון, מועדוני לילה ובארים מוצפים נייר קונפאטי וציוני קיר מתאימים (1954 — זקן גוסס; 1955 — תינוק רך) השתוללו תושבי שלוש הערים הגדולות, הרעישו בתור פים וברעשנים, ברכו זה את זה ב' Happy New Year אנגלי.

הצער שלאחר חגיגת ראש השנה הנוצרי, ממנו נעדרו כמעט כל הנוצרים, בא עם ה' הסתכלות הראשונה ביכס. שולחן לארבעה עלה לפחות 40 ל"י; כוסית ברנזי, שמחירה אינו עולה מעולם על לירה וחצי, עלתה שלוש לירות.

שלא כיהודים, שביכרו את טלווויזיה על ערב שבת נהג לא יהודי אחד. היה זה ראש מטה משקיפי א"ם הגנרל ברנס, שהקדים את חגיגת הטלווויזיה בערב אחד. ערך אותה, בארמון הנציב בירושלים, ביום החמישי ב' ערב. מכיוון שכרנס התחשב ברגשות היהודים הדתיים, התחשב לפתות יהודי דתי אחד ברגשותיו של ברנס: היה זה ראש עיריית ירושלים, איש הפועל המזרחי יצחק קריב, שבא לברך את גנרל האו"ם לשנה טובה, 1955.

הגכול הצלמות מול עזה

שורה ארוכה של מצלמות, בנות כל הסוגים והגדלים, היתה מכוונת כלפי עזה, ש' השתרעה במרחק כמה מאות מטרים מעבר לגבול. המצלמות היו שייכות לעשרות ה' עתונאים והצלמים שהגיעו, בשבת שעברה, בשעות הבוקר, אל הקילומטר ה-95, בכביש תל-אביב — עזה, כדי לפגוש את עשרת אנשי צהת בת-גלים, ששחררו לאחר יושבם 94 יום בכלא מצרי.

תחילה פנה אחד נאים ברוב אדיבות, ביקש אותם להישאר בתחום, אולם בהדרגה עברו המזמננים את הגדר, התקדמו מערבה, שעל אחר שעל. צחק אחד מהם: "גדמה לי שאם תיכבש עזה, יכבשו אותה העתונאים". אנשי משמר הגבול היו עליונים לא פחות הן לא בכל יום היתה להם הודמנות לראות ריכוז כה גדול של צלמים. יותר מכל מצא חן בעיניהם מסריט אמריקאי גבה קומה, ש' הציב אותם בפוזות דרמטיות ביותר וביים — בעזרת כמה חברי קיבוץ, שבאו לפגוש את החוזרים — קבלת פנים נלהבת.

בשבי העתונאים. למסריט גבה ה' קומה לא היה עוד כל צורך לביים מחזות שמחה, כאשר הופיע קומנדוקר בדרך המאו' בכת המוליכה משטח ההפקר. במכונית ניצ' בו עשרת הבחורים. הם ניפנסו בזרועותיהם לעבר הקהל. אחדים מהם קיפצו, חיבקו זה את זה, צחקו, צעקו.

הנמן העתונאים ואנשי הקיבוצים פרץ בורם אדיר לעבר החוזרים. כל אחד הרף את הרצים לפניו, נהדף, צילם ככל יכולתו. "ואתה אמרת שאיש לא יבוא לפגוש אר' תנו!" אמר אחד הימאים לחברו.

שתי המוניות, אשר נועדו להסיע את ה' צות לתל-אביב נתמלאו כהרף עין. אל הימאים נלח גם העתונאים, אשר לא רצו להיפרד מהם, הוסיפו להמסיר עליהם שאלות. בעקבות ה' מוניות נתמשכה שיירה של מכוניות נוס' עים, מכוניות משא וטנורים. כאשר נעלמה השיירה הארוכה באופק, ש'

* על שם האפיפיור טילוטוס הראשון. 314-335, שהנהיג את חגיגת השנה החדשה במוצאי ה'13 בדצמבר.